

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 39/12
10.02.2012. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Живковић, председника већа, Олге Ђуричић и Власте Јовановић, чланова већа, са саветником суда Радојком Маринковић, као записничарем, одлучујући по захтеву Ш.С. из С, који је поднет преко пуномоћника Т.Д. из С, за преиспитивање судске одлуке - пресуде Управног суда III-2 У 23752/10 од 28.11.2011. године, уз учешће противне странке Министарства унутрашњих послова Републике Србије, у предмету престанка радног односа, у нејавној седници већа одржаној дана 10.02.2012. године, донео је

П Р Е С У Д У

Захтев се ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаном пресудом Управног суда III-2 У 23752/10 од 28.11.2011. године одбијена је тужба тужиоца Ш.С. из С. поднета против решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије - Кабинета министра 01 број 118-45/10 од 17.06.2010. године, којим му је као полицијском службенику Министарства унутрашњих послова, Полицијска управа у Суботици, престао радни однос са даном 17.06.2010. године, по сили закона.

Захтев за преиспитивање побијане пресуде поднет је због повреде закона и повреде правила поступка која су била од утицаја на решење ствари. У захтеву се истиче да образложење пресуде не садржи разлоге о конкретним наводима тужбе и да за одлуку из диспозитива није дато довољно образложење. Указује се на повреду права на правично суђење из Устава Републике Србије и Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода те да је Управни суд пропустио да оцени да ли је управни орган, доносећи оспорено решење, злоупотребио овлашћења дата материјалним прописом и да ли је иста користио сагласно циљу коме она служе. Сматра да је суд повредио правила поступка када није одржао усмену јавну расправу, као и тиме што није прибавио другостепену дисциплинску одлуку и није сачекао са пресудом до доношења одлуке Уставног суда по уставној жалби и одлуке по захтеву за заштиту законитости, обе у кривичном предмету. Понављајући наводе из тужбе, указује на одредбе Закона о државним службеницима, према којима решење о престанку радног односа по сили закона доноси руководилац, а не министар, да оспорено решење уместо потписа садржи факсимил и да је изрека оспореног решења непотпуна и неразумљива, јер у њој није наведено да правни лек не одлаже извршење решења. Налази да је уговор о раду незаобилазан правни основ за заснивање радног односа и да је упутством о правном леку са датим правом на управни спор, подносиоцу ускраћено да води радни спор, због чега нема једнака права са осталим запосленима по Закону о раду. Сматра да је одлука о престанку радног односа морала бити донета применом прописа који су важили у време извршења кривичног дела, јер су за њега повољнији, обзиром да су ти прописи у међувремену измењени, јер не може да сноси последице што је кривични поступак предуго трајао. Наводи да је против подносиоца вођен и дисциплински поступак за исто чињенично стање и да му у том поступку није престао радни однос, те да се доношењем оспореног решења поново одлучује о истој ствари и то на неповољнији начин. Такође сматра да је Министарство унутрашњих послова било дужно да на основу члана 179. Закона о раду, а у вези са чланом 180. истог закона, подносиоцу уручи упозорење за постојање разлога за отказ уговора о раду и остави рок од 5 дана од достављања упозорења да би се он изјаснио на те наводе, да му је решење о престанку радног односа уручено док је био на боловању, при чему није утврђено да ли је имао неискоришћени годишњи одмор и да ли му на име тога припада нека новчана накнада. Са ових, детаљно образложених разлога у захтеву предлаже да суд уважи захтев и преиначи или укине побијану пресуду, а тужено Министарство унутрашњих послова обавезе на плаћање трошкова овог поступка. Противна странка, Министарство унутрашњих послова Републике Србије, у одговору на захтев сматра да су наводи захтева неосновани, да побијаном пресудом није повређен закон или други пропис и предлаже да суд одбије захтев за преиспитивање судске одлуке.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева, у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Сл. гласник РС", број 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је неоснован.

Према образложењу побијане пресуде, правилно је одлучио тужени орган када је утврдио да су испуњени услови из члана 167. став 1. тачка 2. Закона о полицији у вези члана 110. став 3. истог закона да тужиоцу као полицијском службенику Министарства унутрашњих послова, Полицијске управе у Суботици престане радни однос по сили закона, јер је пресудом Општинског суда у Суботици од 14.11.2008. године, која је потврђена пресудом Окружног суда у Суботици од 23.11.2009. године оглашен кривим за извршено продужено кривично дело злоупотребе службеног положаја из члана 359. Кривичног законика у вези са чланом 61. Кривичног законика и изречена му је казна затвора у трајању од шест месеци.

Оцењујући законитост побијане пресуде Врховни касациони суд налази да је пресуда донета без повреда правила поступка од утицаја на решење ствари и уз правилну примену материјалног права на утврђено чињенично стање. При томе су побијаном пресудом оцењена питања и околности које су могле бити од утицаја на законитост оспореног решења и за ту оцену су дати довољни и јасни разлози које прихвата и овај суд.

Врховни касациони суд је ценио наводе захтева да је Управни суд повредио право на правично суђење када није дао појединачне разлоге о свим наводима тужбе већ је уопштено оценио да остали наводи нису од утицаја на законитости оспореног решења, па налази да ови наводи нису основани. Наиме, предмет управног спора који је окончан побијаном пресудом Управног суда је законитост решења туженог Министарства унутрашњих послова којим је подносиоцу захтева, као полицијском службенику, по сили закона применом члана 167. став 1. тачка 2. Закона о полицији у вези са чланом 110. став 3. истог закона, престао радни однос у Министарству унутрашњих послова. Следствено наведеној законској одредби, одлучна чињеница за доношење решења о престанку радног односа по овом законском основу је да је подносилац правноснажном пресудом осуђен за кривично дело за које се гони по службеној дужности. Ова одлучна чињеница несумњиво је утврђена у управном поступку, а не оспорава се ни у тужби ни у захтеву за преиспитивање побијане пресуде. Обзиром да су у образложењу побијане пресуде дати кључни аргументи и оцењени наводи тужбе који се односе на одлучне чињенице за решење ове ствари, Врховни касациони суд налази да није повређено право на правично суђење тиме што је суд оценио да су остали наводи тужбе без значаја за другачију оцену законитости оспореног решења.

Цењени су наводи захтева да је Управни суд повредио правила поступка тиме што није одржао јавну расправу, па Врховни касациони суд налази да су ови наводи неосновани. Ово из разлога што се Управни суд при решавању по тужби позвао на одредбу члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Сл. гласник РС" број 111/09), којим је прописано да суд решава без одржавања усмене расправе само ако је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања или ако странке на то изричито пристану. Имајући у виду да је Управни суд правилно нашао да су одлучне чињенице у управном поступку утврђене потпуно и да пружају поуздан основ за оцену законитости оспореног решења, по налажењу овога суда, тиме што јавна расправа није одржана нису повређена правила поступка која су од битног утицаја на решење ствари.

Такође су цењени наводи захтева, истицани и у тужби, да је тужени орган злоупотребио овлашћења дата материјалним прописом јер исти није користио сагласно циљу коме служи, да је против подносиоца за исто чињенично стање вођен дисциплински поступак у коме му није изречена мера престанка радног односа и да су повређене одредбе Закона о раду јер му није уручено упозорење о постојању разлога за отказ и остављен рок од 5 радних дана од достављања упозорења да би могао да се изјасни на те наводе, па Врховни касациони суд налази да ти наводи нису од утицаја на другачију оцену законитости побијане пресуде. Ово из разлога што одредба члана 167. Закона о полицији, који је као *lex specialis* правилно примењен у овој управној ствари, прописује престанак радног односа запосленог по сили закона, независно од његове воље, па послодавац нема дискрециона овлашћења, већ је у обавези да донесе акт о престанку радног односа запосленом без спрочења било каквог претходног поступка. Стога је законитост престанка радног односа по сили закона у конкретном случају правилно побијаном пресудом оцењена сагласно наведеном законском основу.

Неосновано се наводима захтева указује да је због дужине трајања кривичног поступка управни орган морао да примени, као повољнији, пропис који је важио у време извршења кривичног дела. Наиме, Закон о полицији ("Сл. гласник РС" бр. 101/05 и 63/09) који је ступио је на снагу 15.08.2009. године, у члану 198. прописује, између осталог, да даном ступања на снагу тог закона престаје да важи Закон о унутрашњим пословима („Сл. гласник РС“ бр. 44/91...и106/03), а у прелазним и завршним одредбама није предвиђена могућност да се у оваквим случајевима примене одредбе закона који је стављен ван правне снаге. Како је, у време доношења оспореног решења, 17.06.2010. године, у примени био наведени Закон о полицији, правилно је по оцени овог суда, испуњеност услова за престанак радног односа по сили закона цењена применом тог материјално-правног прописа. Неосновани су наводи захтева, који су истицани и у тужби, да оспорено решење уместо потписа садржи факсимил, јер је оспорено решење обрађено механографски и уместо потписа и печата може да садржи факсимил сагласно одредбама члана 201. став 1. и члана 196. став 3. Закона о општем управном поступку. Такође се неосновано наводима захтева указује на неправилност и неразумљивост изреке оспореног решења тиме што у диспозитиву није наведено да жалба не одлаже извршење решења, јер се ради о коначном управном акту против кога није дозвољена жалба као редовно правно средство, већ управни спор који се покреће тужбом која по правилу не одлаже извршење управног акта против кога је поднета.

Са изнетих разлога, налазећи да наводи захтева не могу довести до другачије одлуке суда по овом

Са изнетих разлога, наводи захтева не могу довести до другачије одлуке суда по овом захтеву, Врховни касациони суд је на основу члана 55. став 1. Закона о управним споровима одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

Имајући у виду одлуку дату у диспозитиву пресуде суд није посебно разматрао захтев подносиоца захтева за накнаду судских трошкова у поступку по овом захтеву.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ

дана 10.02.2012. године, Узп 39/12

Записничар,

Радојка Маринковић,с.р.

Председник већа - судија

Снежана Живковић,с.р.